Utan gemensamma intressen

– Ja, jag grävde ned den här nånstans.

– Härnånstans! Peka precis var det var så vi kan gräva opp den igen.

Lillebror börjar på måfå gräva i det kladdiga vårvinterödsliga trädgårdslandet och blir för varje spadtag allt olyckligare, för han finner inte vad han söker — en nyckelpiga, en sovande nyckelpiga. Det hjälper inte hur mycket Anna-Kajsa grälar på honom, nyckelpigan är och förblir borta.

- Förstår du egentligen vad du har gjort, Anna-Kajsa kippar efter andan, begravt fel nyckelpiga, det var den andra som var dö.

- Den här såg lika dö ut han, försvarar sig Lillebror.

- Det gjorde han inte alls han bara sov. Man kan väl se skillnad på en som sover och en som är dö. Aldrig, aldrig ska du få begrava något åt mej mer.

Smågrälande klafsar de omkring på den leriga gårdsplanen, får idéer till nya lekar, skojar och vänslas, grälar igen och blir så småningom inropade.

Elisabeth trippar fram till mamma med en papperslapp i handen och säjer insmickrande:

- Mamma, snälla mamma, får jag gå på den här filmen - läs här får mamma se, den är så nyttig och särskilt lämplig för barn.

- Ja-adå, men då kan du väl ta de andra med dig

Som om ett åskmoln droge fram över en klarblå himmel, så mulnar Elisabeths glada uppsyn.

- Jag skulle gå med mina kamrater.

- Ni kan ju göra sällskap allesamman.

- Men mamma, förstår mamma ingenting, Elisabeth snörper på munnen och med en tioårings hela indignation tillägger hon, Vi har ju inga gemensamma intressen.

- Om det står nåt ska Elisabeth läsa, bestämmer Anna-Kajsa

- Aldrig. Ska jag sitta och läsa högt, kommer hela klassen att reta mig och förresten kan du läsa själv.

- Det kan jag väl men dom tar bort det och tar fram nåt nytt innan jag har läst färdigt. Det kan väl inte va nåt trevligt heller.

Med en min hos den som låtit hoppet fara sitter Elisabeth och vickar på stolen och ser uttråkad ut. Mamma som också är ett småsyskon och vet hur odrägliga sådana kan vara, förbarmar sig över stackaren och smugglar ut henne så inte de andra ser det.

- Mamma, vart tog Elisabeth vägen?

- Hm, hon gick visst.

- Då kan väl mamma följa med oss?

Oh nej, mamma har inte tid. Men gå och fråga pappa, han är i vardagsrummet.

Ja, därinne är pappa, nedsjunken i en fåtölj, till hälften dold av en tidning, iklädd tofflor och rökpipa och förstrött lyssnande till radions grammofonmusik som just bjuder på - "Med dig i mina armar", smäktande framsjungen av en sonor stämma.

Ungarna betraktar pappa en stund men anser utsikterna till biobesök lika med noll. De lomar ut till mamma i köket.

- Nå, va sa pappa?

- Han sa ingenting, han bara kopplar av.

- Då får ni gå själva. Ni har ju varandra, lilla Anna-Kajsa, tröstar mamma.

- Ja, men vi har inga gemensamma intressen, blir svaret.